

Rose

เปิดवेश งหญิง 6 ที่รักของฉัน

我亲爱的
法医小姐

酒暖春深 จิวหน่วนชุนเฉิน เซียน
หมิ่นพันอักษร แปล HIRUNA วา

Rose

เปิดवेश
ของหญิง
6 ที่รักของฉัน
法医小姐
我亲爱的

酒暖春深

จิ๋วหน่วนซุนเซิน

เขียน

หมิ่นพันอักษร

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นิติเวชหญิงที่รักของฉัน 6

我亲爱的法医小姐

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《我亲爱的法医小姐》(Wo Qin Ai De Fa Yi Xiao Jie)

Author © 酒暖春深 (Jiu Nuan Chun Shen)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9086-5

เผยแพร่ครั้งแรก พฤษภาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศิรภัตสร สิมณี

บรรณาธิการต้นฉบับ เซาวพิชญ์ อรุโณทอง • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปกและออกแบบไทยโปกราฟี กุณศรีรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีทิพย์พัฒนกุล, สุคนธา กิ่งก้าน

จากใจนักเขียน

泰国的朋友们，你们好
我是作者酒晓考译。
很高兴《非来爱的法医小姐》
这本书，能在泰国与你们见面。
祝 诸位平安喜乐。
万事顺遂。

สวัสดีเพื่อน ๆ ชาวไทยทุกคน
ฉันคือจิ๋วหน่วนซุนเฉิน
ผู้แต่ง นิติเวชหญิงที่รักของฉัน
ฉันดีใจมากที่ นิติเวชหญิงที่รักของฉัน ได้มาเจอกับเพื่อน ๆ ชาวไทย
ขอให้ชีวิตของทุกคนราบรื่นและมีความสุขนะคะ

คำนำสำนักพิมพ์

หากสงสัยก็อย่าทำ หากจะทำก็อย่าสงสัย บางครั้งในสถานการณ์เลี้ยง อันตราย การรู้ให้น้อยที่สุดอาจเป็นหนทางเดียวในการเอาชีวิตรอด

หลินเยี่ยนแบกภารกิจลับไว้บนขา นับว่าเป็นภาระชิ้นใหญ่ที่ต้องใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน งานนี้ต่อให้ซ่งอวี๋ทางมายืนตรงหน้า เธอก็ห้ามใจอ่อนเด็ดขาด เพราะถ้าภารกิจนี้ล้มเหลว ไม่ใช่แค่เธอที่ต้องน้อมรับความตาย แต่เหล่าตำรวจที่คอยสนับสนุนเธออยู่เบื้องหลังจะเดือดร้อนไปด้วย หลินเยี่ยนคนนี้รู้จักเห็นอกเห็นใจคนอื่นขึ้นมาบ้างแล้ว

ต่างจากซ่งอวี๋ทางผู้ไม่ยอมแพ้ต่อสิ่งใด ครั้งนี้เธอทุ่มเทเอาชีวิตมาทิ้งเพื่อคนคนเดียวเท่านั้น ขอเพียงพาหลินเยี่ยนกลับบ้านอย่างปลอดภัย ต่อให้แลกด้วยอะไรเธอก็ยอมทั้งสิ้น

ปมเรื่องที่ค้างคาจะถูกคลี่คลายใน*นิติเวชหญิงที่รักของฉัน* เล่ม 6 นี้ รวมถึงเปิดเผยเรื่องราวของ*ซูหนาน*ที่รอคอยให้ค้นพบความจริงมานานถึงสิบสี่ปี ทั้งยังมีมิตรภาพแน่นแฟ้นในอดีตที่เก็บซ่อนไว้อย่างแยบยลจนคาดไม่ถึงเลยทีเดียว

สุดท้ายนี้ อยากขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ร่วมใจคิดด้วยกันมาจนถึงตอนจบ หวังว่าผลงานเรื่อง *นิติเวชหญิงที่รักของฉัน* จากปลายปากกาของ *จิ๋วหน่วนซุนเซิน* จะสร้างความสนุกให้ทุกท่านไม่มากก็น้อย ในภายภาคหน้า หากต้องการอ่านนิยายสืบสวนน่าตักเรื่อง อย่าลืมคิดถึงเรื่องนี้แล้วหยิบขึ้นมาอ่านอีกครั้งนะคะ

Rose

Trigger Warning

การทารุณกรรมสัตว์ (Animal Cruelty)
การล่วงละเมิด การุณกรรม (Abuse)
เลือด (Blood)
การใช้มีดหรือของมีคมเป็นอาวุธ (Cutting)
ภาวะซึมเศร้า (Depression)
การใช้ยาเสพติด (Drug)
การฆาตกรรม (Homicide)
การถูกลักพาตัว (Kidnapping)
การฆ่าตัวตาย (Suicide)
การล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Assault)
ความอดอยาก (Starvation)
การทรมาน (Torture)
การใช้ความรุนแรง (Violence)

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเหมาะกับผู้ที่มิอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่

คืนก่อนวันสำคัญ

กลางดึก ผู้คนในห้องประชุมวางแผนพากันฟุบหลับบนโต๊ะเพื่อพักผ่อน คนร่างสูงใหญ่ผลักประตูเดินออกไป ตำรวจที่เดินสวนกันพยักหน้า ทักทาย เขาโบกมือเล็กน้อยแล้วเร่งฝีเท้าเข้าไปในห้องน้ำ ล็อกประตู ก่อนหยิบโทรศัพท์จากกระเป๋าแล้วโทร.ออก

ไม่นานก็มีสายลับแปลกหน้าหลายคนปรากฏตัวรอบคฤหาสน์ตระกูล หลิน

พ่อบ้านเปิดฝ้าม่านดูเล็กน้อย ก่อนจะค่อย ๆ ปล่อยให้ฝ้าม่านลง คน เหล่านั้นคงคิดไม่ถึงว่ารอบคฤหาสน์ตระกูลหลินที่ดูเหมือนมีการป้องกัน หละหลวม แท้จริงแล้วติดตั้งกล้องอินฟราเรดตรวจจับความร้อนไว้ ไม่ว่า ความเคลื่อนไหวเล็กน้อยเพียงใดก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของเครื่องจักรและ สายตาของเขาไปได้

“นายท่าน พวกเขามาแล้วครับ”

หลินโย้วหยวนอ้าปากกลืนยาที่พ่อบ้านป้อนถึงริมฝีปาก

“คงมาดูว่าฉันตายหรือยังละมัง”

“นายท่านคิดว่าเป็นคนของใครครับ” พ่อบ้านหลินเป่ยาในชั้นให้เย็น อย่างระมัดระวังแล้วป้อนให้

หลินไยวหยวนโอบเอา ๆ พ่อบ้านเซียดยาที่ไหลและมูมปากอีกฝ่าย

“ในช่วงเวลาแบบนี้ ถ้าไม่มาลีแปลก”

“ฉันเราจะ...” ในดวงตาของพ่อบ้านหลินสาดประกายอย่างมีนัย

หลินไยวหยวนโอบกมือ สื่อว่าไม่ตีแล้ว

“ไม่ต้อง ในเมื่อทุกคนอยากให้ฉันตาย ฉันฉันก็จะตายให้พวกเขาดู”

“นายท่าน...” ดวงตาของพ่อบ้านฉายแววปวดใจ

กลับเป็นหลินไยวหยวนที่สีหน้าดูเป็นปกติ ก่อนจะเอ่ยแทรกขึ้น

“พักนี้ฉันเชี่ยวชาญอะไรอยู่”

“อยู่ในคฤหาสน์ของตัวเองครับ จัดงานปาร์ตี้เป็นครั้งคราว สองสามวันก่อนเห็นมั่วอยู่กับนักแสดงชายชื่อดังหลายคนจนดิ๊กตื่น”

พ่อบ้านหลินพูดโดยไม่ปิดบัง เพราะเขารู้ดีว่าหลินไยวหยวนไม่ได้มีความรู้สึกใด ๆ ต่อเงินเขี่ย

เงินเขี่ยได้เงินจากเขา ส่วนหลินไยวหยวนก็หลงใหลในเรือนร่างอ่อนเยาว์ของเธอ นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ ถ้าชีวิตส่วนตัวไม่มีจุดต่างหรือยก็จะดูสูงส่งเกินไป แบบนั้นจะถูกเพ่งเล็งได้

ยังคงเป็นคำพูดประโยคนั้น น้ำใสเกินไปก็ไร้ปลา

หลินไยวหยวนเผยรอยยิ้มที่มูมปาก “ช่างสุขสบายจริง ๆ”

พ่อบ้านวางชามยาบนโต๊ะข้างเตียง “ก่อนหน้านี้เธอเคยย้ายคุณหนูเรื่องวางยาพิษ...”

หลินไยวหยวนเข้าใจความหมายของเขา

“ไม่ต้อง ปล่อยให้เธอมีความสุขอีกหน่อย คอยดูสิ ช้าเร็วยังไงเธอก็ต้องมา ถึงตอนนั้นค่อยจัดการรวบยอดพร้อมกันทีเดียว”

“คุณชายจะร่วมมือกับท่านดิ้งจริงหรือครับ”

ตอนลูกน้องถาม หลินเก๋กำลังเซ็ดมีดผ้าตัดอยู่ เขาใส่ใจอุปกรณ์เหล่านี้มากกว่าคนเสียอีก จุ่มมีดในน้ำเย็นพอประมาณเพื่อล้างคราบเลือดและไม่ลืมหันใช้สำลิจับแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ สุดท้ายจึงเซ็ดให้สะอาดแล้ววางบนถาด สีหน้าคล้ายไม่ค่อยใส่ใจ

“ไม่ได้สนใจจะร่วมมืออะไรหรอก”

“ถ้าฉัน...” ลูกน้องอดสงสัยไม่ได้

“ปล่อยให้พวกมันกัดกันเองจนจนร่วง ฉันแค่ดูเรื่องสนุกเท่านั้น แต่แน่นอน ถ้าช่วยฉันฆ่าผู้หญิงคนนั้นได้จะดีมาก”

ตอนที่พูดประโยคนี้ หลินเก้ออาจกำลังเหนื่อยล้า จึงหลับตาพลงยันมือกับโต๊ะทดลอง

ลูกน้องเข้าใจ “คุณชายครับ ให้ผมเอา ‘ฝันเมามาย’ มาให้ไหมครับ”

“อืม” หลินเก้อส่งเสียงเบาๆ ประตูห้องลับเปิด ตอนลูกน้องวิ่งกลับเข้ามาอีกครั้ง เขาก็ถือถาดมาด้วย บนถาดมีเข็มฉีดยากับยาสีน้ำเงินวางอยู่

การฉีดยาโดยตรงแบบนี้ให้ความรู้สึกเคลิบเคลิ้มกว่าการกินมากนัก อันตรายก็ย่อมมากกว่าเช่นกัน

หลินเก้อโบทมือ สีหน้าเผยความเหน็ดเหนื่อยให้เห็น

“ออกไปได้แล้ว”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ศพของโจรที่ถูกหลินเยียนปาดคอก็ถูกพบ ท่านตั้งเรียกเธอไปดูศพ

หลินเยียนปรากฏตัวต่อหน้าทุกคนด้วยสีหน้าปกติ หากจะมีอะไรพิเศษออกไป ก็คงเป็นรอยคล้ำใต้ตา แล้วก็ดูอึดโรยราวกับคนอดนอน

“ไอ้ นัมนะไรกันเนี่ย” เธอเอ่ยด้วยความประหลาดใจ มองศพบนพื้นที่เริ่มแข็งและส่งกลิ่นเหม็นจางๆ หลังผ่านไปหนึ่งคืน ก่อนขยับถอยออกไปเล็กน้อยด้วยความรังเกียจ

สายตาของท่านตั้งกวาดมองคนในห้อง นิ้วมือเกาะเก้าอี้หวายเป็นจังหวะ

“ใครเป็นคนทำ สารภาพซะ”

คนอื่นๆ ต่างมองหน้ากัน ไม่มีใครพูดอะไร สีหน้าดูไม่สู้ดีนัก

หลินเยียนท้าว “เมื่อคืนไม่มีคนเดินตรวจหระอ จะฆ่าคนได้จุมุกพวกเรที่อยู่กันเยอะขนาดนี้ไม่ย่ายเลยนะ”

เลื่อแหล่มองเธออย่างเย้ยหยัน

“นั่นสิ บางทีในหมู่พวกเราอาจมียอดฝีมือซ่อนตัวอยู่ก็ได้”

“ยอดฝีมือ?” หลินเยียนหลุดหัวเราะคิกคัก

“มันก็เพื่อเลือกรับรองหัวหน้าไม่ใช่หรือ คนของไนต์คลับสวนเกออย่างพวกเราไม่มีฝีมือขนาดนั้นหรอกค่ะ”

เมื่อคืนตอนที่มีการตรวจค้นกะทันหัน ห้องของเธอเสียงดังมาก คนเกือบครึ่งในโรงทางเดินต่างได้ยิน

หลินเยียนไม่มีเวลาก่อเหตุ คุบาเองก็บาดเจ็บอยู่ อย่างนั้นก็เหลือแค่เขาที่มีฝีมือขนาดนี้ไม่ใช่หรือ

เสื้อเหมือนกำลังหาเรื่องใส่ตัว เขาโดนหลินเยียนตอกกลับจนพูดไม่ออก ใบหน้าแดงก่ำ

“เธอ...”

ท่านตั้งมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะขมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์

“เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ดูเหมือนว่าจะอยู่ที่นี้ต่อไม่ได้แล้ว เก็บของไปที่อื่นเถอะ”

“ครับ” หัวหน้ากลุ่มสามสี่คนพากันตอบรับ

ขณะที่หลินเยียนกำลังจะหันหลังเดินไปก็มีคนเรียกเธอไว้

“เจ้หึงเตี้ยวก่อน ให้เด็ก ๆ ไปจัดการธุระเถอะ ส่วนเธอมาคุยกับตาแก่ไร่ประโยชน์อย่างฉันทีกว่า”

ท่านตั้งพยักหน้าส่งสัญญาณ เสือลือกประตูจากด้านนอก

หลินเยียนเริ่มรู้สึกไม่ดี แต่ยังยิ้มแยมแล้วหันกลับมา “ท่านตั้งอยากคุยอะไรคะ จินหงพร้อมรับฟังค่ะ”

“นั่งลงสิ” ข้างเขามีเก้าอี้ตัวหนึ่ง หลินเยียนเดินไปนั่งอย่างว่าง่าย

ห้องนี้ไม่ใหญ่ ด้านหนึ่งมีเตียง อีกด้านหนึ่งมีของจิปาเถาะวางกองอยู่เต็มพื้นที่ สิ่งที่เธอไม่รู้คือหลังกระจกบานใหญ่มีบันทึกระบอกหนึ่งเล่มมาที่เธอเสียบ ๆ

ท่านตั้งพูดคุยกับเธอด้วยสีหน้าปกติ แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องเร่ร่อนเหมือนสุนัขจรจัด แต่ข้างตัวเขายังมีจานเมลิ็ดแดงโมและส้มที่หายากในฤดูนี้วางอยู่

หลินเยียนหยิบส้มมาแกะเปลือก เล็บจิกลงไปนิ้วสัมผัส น้ำส้มสด ๆ
ทะลักออกมา

ท่านตั้งยิ้มแล้วเอ่ย “แม่เธอเป็นคนพม่าหรือ”

หลินเยียนยังง่วนอยู่กับการแกะส้มโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

“ใช่ค่ะ เป็นคนรัฐกะฉิ่นทางภาคเหนือของพม่า ตายไปนานแล้ว
ฉิ่นถูกขายมาที่ประเทศจีนตั้งแต่อายุหกขวบค่ะ”

ท่านตั้งทอดถอนใจ “น่าสงสารจริง ๆ”

หลินเยียนบอกส้มแล้วยื่นส้มกลีบหนึ่งให้เขา

“ท่านตั้งลองชิมสักกลีบใหม่ค่ะ”

“ไม่ละ อายุมากแล้ว ฟันไม่ดี ของพวกนี้มันเปรี้ยว เหมาะกับคน
หนุ่มสาวอย่างพวกเธอมากกว่า”

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ท่านตั้งเคยเห็นสาวงามมากมาย แต่ละคน
มีเสน่ห์แตกต่างกันไป แต่หลินเยียนเป็นคนเดียวที่หลอมรวมความเจเนจัด
ทางโลกกับความไร้เดียงสาไว้ด้วยกันอย่างเป็นธรรมชาติ อย่างเช่นตอนนี้
เธอนั่งอยู่ที่นี้ ไชวห่างอย่างสบายอารมณ์ ราวกับไม่ได้สนใจการไล่ล่าของ
ตำรวจแม้แต่น้อย และไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีปืนกระบอกหนึ่งเล็งศีรษะเธออยู่
เพียงแค่รอคำสั่งของเขา ต่อให้เป็นผู้หญิงที่ฉลาดและสวยขนาดไหนก็
ต้องตาย

ท่านตั้งใช้นิ้วเคาะหัวเข้าเบา ๆ ราวกับผู้ใหญ่วิเศษที่กำลังถามอย่างอบอุ่น
“แล้วพ่อเธอล่ะ”

“ไม่เคยเจอ ไม่รู้ว่าตายแล้วหรือยัง”

หลินเยียนส่ายหน้า พยายามปิดกั้นสัมผัสเข้าปาก

ตรงกับประวัติของเผยจินหงทุกอย่าง ท่านตั้งครุ่นคิดในใจ

“ได้ยินมาว่าเมื่อก่อนตอนติดตามหวังเฉียง เธอลำบากไม่น้อย”

หลินเยียนได้ยินเขาพูดถึงตรงนี้ ก็เผยสีหน้าเศร้าสร้อยอย่างเหมาะสม

“สิ่งที่เขาไม่ควรทำที่สุดคือการไปหาผู้หญิงคนอื่น”

มือของท่านตั้งที่เคาะเข้าอยู่ผ่อนลงเล็กน้อย

“ผู้ชายก็แบบนี้แหละ”

มุมปากของหลินเยียนเผยรอยยิ้มดูแคลน เธอโยนเปลือกส้มลงบนโต๊ะ แล้วดึงผ้าเช็ดหน้าจากแขนเสื้อออกมาเช็ดมือ

ประกายเย็นเยียบวาบผ่าน เธอเอาปืนมาด้วย

มือของท่านตั้งที่วางอยู่บนเข้าปล้นแข็งทื่อ

“มันก็ใช่ค่ะ แต่ผู้หญิงเนี่ยมักจะฝันลม ๆ แล้ง ๆ อยากให้ผู้ชายรักใคร่เอาใจใส่ตัวเองมากขึ้นอีกหน่อย แต่พอถึงเวลาเข้าจริง ๆ ก็คว้าน้ำเหลว ฉันเองก็เข้าใจแล้ว มีแต่เงินเท่านั้นที่จะคงอยู่ตลอดไป พอดีฉันอยากได้ผู้ชายแบบไหนก็แค่เรียกมา หรือจะไล่ไปเมื่อไหร่ก็ได้”

ตอนกล่าวคำพูดนี้ สีหน้าของเธอเต็มไปด้วยความไม่พอใจและความเคียดแค้น ดูราวกับหญิงสาวผู้บอบช้ำจากความรักจนรู้ซึ้งและเกลียดผู้ชายเข้ากระดูกดำ

ท่านตั้งเผยรอยยิ้มมุมปาก

“ถึงเราสองคนจะอายุห่างกันมาก แต่ความคิดกลับตรงกันอย่างน้อย่าประหลาด ไม่น่าเราอาจเป็นเพื่อนต่างวัยที่ดีต่อกันได้”

“ท่านตั้งให้เกียรติเกินไปแล้วค่ะ จินหงไม่กล้ารับ”

ปากบอกว่าไม่กล้า แต่ก้นกลับไม่ขยับแม้แต่น้อย สภาพจิตใจแบบนี้ น่าชื่นชมจริง ๆ

“เอาละ เลิกคุยเรื่องไร้สาระได้แล้ว ที่ฉันเรียกเธอมาเพราะมีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย” ท่านตั้งยกถ้วยชาบนโต๊ะขึ้นจิบเบา ๆ

หลินเยียนตั้งใจฟังอย่างระแวดระวัง

“เชิญว่ามาเลยค่ะ”

“เรื่องการซื้อชายในอีกห้าวันข้างหน้า เธอคงรู้แล้วว่าซื้อชายกันที่...”

[ท่าเรืออุตสาหกรรมจางจิง]

หลินเยียนพิมพ์ข้อความนี้ลงไป ลังเลอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายก็กดปุ่มส่ง หลังเธอเดินออกไป คูบาก็ปรากฏตัวจากหลังกระจก ระยะเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่วัน เขาก็เดินเห็นได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว ร่างกายที่แข็งแรงทำให้เขามีพลังฟื้นตัวที่น่าทึ่ง

“ทำไมท่านตั้งถึงต้องบอกเธอด้วยครับ”

“ถ้าสงสัยก็อย่าใช้ ถ้าจะใช้ก็อย่าสงสัย”

“ถ้าเกิดว่า...” คุณายังคงมีความไม่พอใจเล็กน้อย แม้เขาจะไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่สัญชาตญาณบอกว่าผู้หญิงคนนี้อันตรายอย่างยิ่ง มันแปลกมาก เห็น ๆ อยู่ว่าเธอไม่มีเรี่ยวแรงพอจะมัดไก่อด้วยซ้ำ แต่เขากลับหวาดกลัวเธอจากกันบึ้งของหัวใจ

ท่านตั้งยกถ้วยชาที่เย็นชืดขึ้นจิบ ริมฝีปากเผยรอยยิ้มอำนายนก

“ที่รออยู่ก็คือ ‘ถ้าเกิดว่า’ นั่นแหละ”

“สวัสดิ์ตอนเย็นคะท่านผู้ชม มาถึงช่วงรายงานสภาพอากาศ กรมอุตุนิยมวิทยาแห่งชาติออกประกาศเตือนภัยพายุไต้ฝุ่นระดับสีแดงเมื่อเวลาหกโมงเย็นวันนี้ พายุไต้ฝุ่นหมายเลขแปด ‘กรอวายุ’ กำลังเคลื่อนตัวไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ด้วยความเร็วสามสิบกิโลเมตรต่อชั่วโมง โดยระดับความรุนแรงยังคงไม่เปลี่ยนแปลง คาดว่าจะขึ้นฝั่งทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศวันพรุ่งนี้ ภายใต้อิทธิพลของพายุไต้ฝุ่น ตั้งแต่คืนนี้จนถึงวันพรุ่งนี้ พื้นที่ส่วนใหญ่ของมณฑลปินไ่จะมึลมแรงระดับแปดถึงเก้า และมีฝนตกหนักถึงหนักมาก ขอให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเตรียมพร้อมรับมือกับภัยพิบัติทางธรณีวิทยา เช่น โคลนถล่มและดินถล่ม...”

เสียงผู้ประกาศข่าวหญิงในโทรทัศน์พูดชัดถ้อยชัดคำ จี๋จิ่งสิงใส่กล่องอาหารที่บรรจุเรียบร้อยแล้วลงในกระเป๋าเก็บความร้อน หยิบร่มเตรียมออกจากบ้าน

“แม่ เลี้ยวเหวย เตี้ยวหนูเอาเข้าไปให้อวีทางนะ” เธอกล่าวพลางมองห้องฟ้ามืดครึ้มด้านนอก

“ช่วงนี้มีพายุ เตี้ยวหนูแวะซื้อของที่ร้านสะดวกซื้อข้างล่างตอนขากลับ สองสามวันนี้พวกเราอย่าออกไปไหนดีกว่า”

คุณแม่อังเดินไปส่งเธอที่ประตู “ยังไง...แม่ไปกับเธอด้วยดีไหม”

จี๋จิ่งสิงมองเลี้ยวเหวยที่เล่นตัวต่ออยู่บนโซฟา ก่อนจะยิ้มเล็กน้อย

“หนูไปเองดีกว่าคะ เลี้ยวเหวยอยู่บ้านคนเดียวหนูไม่สบายใจ”

“ได้ ๆ รีบไปรีบกลับนะ มาถึงข้างล่างแล้วโทรศัพท์มา เตียวแม่
ลงไปรับ”

อาจเป็นเพราะเคยเกิดเรื่องขึ้นแล้วครั้งหนึ่ง ทำให้ตอนนี้คนใน
ครอบครัวซึ่งระมัดระวังเป็นพิเศษ

จึงสั่งพิงก์หน้า “ได้ค่ะ หนูไปแล้วแม่ก็ล็อกประตูดี ๆ ก่อนหนู
จะกลับ ใครเรียกก็อย่าเปิดประตูนะ”

“จ๊ะ” คุณแม่ซึ่งมองเธอเดินไป กระทั่งลงบันไดลับสายตาไปแล้ว
จึงค่อยล็อกประตูด้านใน

ที่หน้าประตูมีกล้องวงจรปิดขนาดเล็กกะพริบเป็นจุดสีแดง สาย
เชื่อมต่อเข้าไปในบ้าน สามารถกดปุ่มแจ้งตำรวจได้ทันที หมายเลขโทรศัพท์
ที่ช่องอิวทางตั้งค่าไว้คือสถานีตำรวจที่อยู่ใกล้ที่สุด

ประตูบ้านถูกเพิ่มอีกบาน ด้านนอกเป็นประตูกันขโมยทั่วไป ส่วน
ประตูด้านในเป็นประตูระดับบี¹ ประตูด้านในบานนี้ ช่องอิวทางให้คนมา
ติดตั้งเป็นพิเศษ ป้องกันกระสุนธรรมดาได้สบาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงพวก
ขโมยเล็ก ๆ น้อย ๆ

แต่แม่จะเป็นแบบนี้ คุณแม่ซึ่งก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าทำไมถึงยังรู้สึก
ไม่ค่อยสบายใจ ทั้งที่นั่งอยู่ในบ้านซึ่งเป็นเหมือนป้อมปราการเหล็กกล้าแท้ ๆ

ตัวเธอตอนนี้ยังไม่รู้ว่าความไม่สบายใจนี้ไม่ได้มาจากพิงก์สิง หากแต่
มาจากช่องอิวทาง

โรงพยาบาลกลางเมืองเจียงเจ็ง

ห้องไอซียู

หลังลงทะเบียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว พยาบาลก็พาเธอเข้าไป พร้อม
เหลือบมองกล่องอาหารในมือเธอ

¹ ที่ประเทศจีน ประตูและกุญแจมีการแบ่งระดับเอ ระดับบี และระดับซี
ระดับเอคือความปลอดภัยต่ำสุด ระดับบีคือความปลอดภัยปานกลาง ส่วนระดับซีคือ
ความปลอดภัยสูงสุด

“ของพวกนี้ไม่ต้องเอาเข้าไปหรอกค่ะ คนไข้อย่างนี้ไม่ได้”

“อาหารเหล่านี้ไม่ได้หรอกค่ะ”

พยาบาลสายหน้า “ไม่ได้ค่ะ การทำงานของกระเพาะอาหารและลำไส้ยังไม่ฟื้นตัว ช่วงนี้ต้องให้สารอาหารทางสายยางไปก่อน”

“ได้ค่ะ” จีจิงสิงจนปัญญา ได้แต่ต้องวางกระเป๋าเก็บความร้อนไว้ที่เคาน์เตอร์คัดกรองผู้ป่วย ก่อนจะเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วตามพยาบาลเข้าไป

“อวี๋หวัง ตีนลิ” ทันทีที่จีจิงสิงเข้าไป เธอก็เห็นช่งอวี๋หวังนอนอยู่บนเตียง ห่มผ้าห่มมิดชิด เผยให้เห็นเพียงแขนข้างหนึ่งซึ่งกำลังให้น้ำเกลือ มีหน้ากากออกซิเจนครอบอยู่บนจมูก เธอพลันปวดใจ ขอบตาร้อนฝ่าว

ภายใต้เสียงเรียกของเธอ ช่งอวี๋หวังค่อย ๆ ลืมตา ใช้เวลาสักพักกว่าจะปรับการจดจ่อได้

“พี่...”

ช่งอวี๋หวังสวมหน้ากากออกซิเจน ทำให้พูดไม่ถนัด เสียงยังคงแหบแห้ง จีจิงสิงบีบมือเธอแน่น “แม่ให้ฉันมาดูแลเธอนะ”

ช่งอวี๋หวังสายหน้าเล็กน้อย แต่กลับไม่ระวังจนกระทั่งเอนถูกแผลเจ็บจนใบหน้าบิดเบี้ยว

“ฉันไม่เป็นไร...”

ทั้งสองคนพูดคุยกันเรื่องสุขภาพของคุณแม่ช่ง ค่อยเรื่องการฟื้นตัวของเสี่ยวเหว่ย ไม่นานเวลาเยี่ยมก็ใกล้หมด

ช่งอวี๋หวังกำลังปฏิบัติภารกิจลับสุดยอด ดังนั้นจึงบอกคนภายนอกแค่ ว่า ได้รับบาดเจ็บระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติ

เมื่อเห็นคนในครอบครัวเป็นห่วงขนาดนี้ เธอก็อดรู้สึกผิดไม่ได้ ขณะกำลังจะจากกันจึงเอื้อมมือไปจับมือจีจิงสิงไว้

“ขอโทษนะ...”

จีจิงสิงหันมากอดตัวเธอแล้วจัดผ้าห่มให้

“ครอบครัวเดียวกัน อย่าพูดแบบนี้”

ถ้าไม่มีหลินเยี่ยน และไม่คำนึงถึงสถานะของทั้งสองคน จีจิงสิงก็เรียกได้ว่าเป็นผู้หญิงอ่อนโยนคนหนึ่ง

แต่ไม่มีคำว่า ‘ถ้า’

ซึ่งอวี๋หางเอามือออกพลงยกยิ้ม

“พี่ แม่สุขภาพไม่ค่อยดี พี่อดทนหน่อยนะ ในบัตรเงินเดือนของฉัน ยังมีเงินอยู่ รหัสคือวันเกิดฉัน ถ้าไม่พอใช้ก็ถอนออกมา อย่าลำบากอยู่กับคนเดียวเลย ถ้ามีผู้ชายดี ๆ ก็...แค่...แค่...คว้าวโอกาสไว้”

นับตั้งแต่ที่ทั้งสองคนผิดใจกันเพราะหลินเยี่ยน เธอก็รักษาระยะห่างกับอีกฝ่าย ไม่ค่อยพูดเรื่องส่วนตัวแบบนี้

จี๋จิ่งลิ่งผงจะไปเล็กน้อย ด้วยความเป็นคนไวต่อความรู้สึกมาตลอด เธอจึงรู้ได้ทันทีว่าซึ่งอวี๋หางยังมีบางอย่างปิดบังพวกเธออยู่

“เธอ...”

ยังไม่ทันที่เธอจะพูดจบ พยาบาลก็เคาะประตูจากด้านนอก

“ญาติผู้ป่วยเตียงสิบห้า หมดเวลาเยี่ยมแล้วนะคะ”

ซึ่งอวี๋หางยกมือขึ้นโบกเบา ๆ

“พี่กลับบ้านเถอะ แล้วเจอกันนะ”

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาหลินเยี่ยนก็จากไปครึ่งปีแล้ว และก็มาถึงคืนก่อนการซื้อขายแล้วด้วย

ซึ่งอวี๋หางปิดสมุดบันทึก ปล่อยให้หน้าสมุดวันนี้ว่างเปล่า

นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เฟิงเจี้ยนกั๋วจะได้พบเธอ เมื่อพันเที่ยงคืนนี้ไป การต่อสู้จะเริ่มขึ้น เขาต้องอยู่ที่ศูนย์บัญชาการของสำนักสันติบาล ไม่สามารถออกมาได้ง่าย ๆ

“ทำไมไม่เขียนแล้วล่ะ”

เวลาที่มาเจอเธอ เธอมักพกสมุดเล่มนี้ติดตัวเสมอ

ซึ่งอวี๋หางลงจากเตียง เลื้อยผ้าถูกลายเป็นชุดออกกรบเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่ก่อนเขามา มีเพียงผ้าพันแผลซึ่งพันไว้ในช่วงพักฟื้นที่ยังไม่ได้แกะ เธอแกะพลงพูด

“ฉันจะพาเธอกลับมาเองค่ะ ไม่จำเป็นต้องเขียนแล้ว”

เฟิงเจี้ยนกั๋วมองต้นไม้ด้านนอกที่ไหวโยกไปตามลมฝน พายุใต้ฝุ่น

จากไปแล้ว แต่ฝนกลับยังตกหนัก

“ฟรุ้งนี้สำนักปราบปรามยาเสพติดกับหน่วยสวทจะเข้าร่วมภารกิจด้วย ส่วนฝ่ายสืบสวนอาชญากรรมจะรับผิดชอบแ่งานภายนอก หน่วยตำรวจติดอาวุธเตรียมพร้อมรับคำสั่งตลอดเวลา จะเข้าปฏิบัติการก็ต่อเมื่อสถานการณ์ควบคุมไม่ได้เท่านั้น แต่ฉันแนะนำเธอว่า อย่ารอจนถึงตอนนั้น”

เฟิงเจียนกั้วหันมองเธอ

“ในสำนักสันติบาลยังมีคนของฉันอยู่ ทีมสืบสวนอาชญากรรมเองก็รู้จักหลินเยียนกันหมด ทางหน่วยตำรวจติดอาวุธไม่ได้ปฏิบัติบังคับบัญชาของฉัน ฉันเองก็ไม่แน่ใจว่ามีการแทรกซึมอะไรหรือเปล่า เพราะงั้น...”

ซ่งอวี๋หางแกะผ้าพันแผลที่แขนออก แล้วเริ่มพันสายรัดที่มีมือโดยใช้พันกั้วแล้วมัดปมแน่น

“เข้าใจแล้วค่ะ ฉันจะจัดการท่านตั้งกับคุบมาก่อนถึงเวลานั้น แล้วช่วยหลินเยียนกลับมา”

ตอนกล่าวคำพูดนี้เธอดูสงบบมาก คนอื่นอาจมองว่าเป็นความอวดดี แต่หลังจากที่เธอเคยปะทะกับคุบมาแล้วครั้งหนึ่ง เธอกลับมีความมั่นใจขึ้นเล็กน้อย

เฟิงเจียนกั้วตบไหล่เธอ หมุนตัวแล้วเดินไป

“ฉันจะรอฟังข่าวดีจากเธอ”

หลังจากเขาจากไป ซ่งอวี๋หางก็มัดถุงทรายกับขาทั้งสองข้าง สวมรองเท้าคอมแบต ผูกเชือกกรองเท้า มือขวาคว้ามีดทหารบนโต๊ะข้างเตียงขึ้นมาควงบนฝ่ามือรอบหนึ่ง ก่อนจะเสียบเข้าปลอกอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นก็หนีไปไวที่สนับแข้ง

ทุกอย่างพร้อมแล้ว เธอนั่งฟังเสียง หยิบนาฬิกาพกจากเลื่อเกาะะกันกระสุน เปิดหน้าปัดออกแล้วนำรูปถ่ายของหลินเยียนใส่เข้าไป กดมุมมิให้เรียบ ปิดหน้าปัด เก็บไว้แนบชิดกับตัว

หลินเยียน รอก่อนนะ ฉันจะไปรับเธอกลับบ้านแล้ว คู่หมั้นของฉัน

บทที่

ศึกตัดสิน (1)

“บอกมา! สถานที่ซื้อขายอยู่ที่ไหน!”

ภายในห้องสอบสวนที่ไฟสีขาวสว่างจ้าจนแสบตา ผู้ต้องสงสัยซึ่งถูกจับกุมนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ผงกศีรษะเบาๆ ด้วยความม่งวง แต่พอได้ยินเสียงตะโกนของตำรวจก็ตกใจจนเกือบตั้งตัวลุกจากเก้าอี้

เนื่องจากไม่ได้นอนมาห้าวันห้าคืน ความม่งวงทางกายภาพจึงทำให้มีน้ำตาไหลจากหางตา

ตลอดห้าวันนี้ เขาย่อมไม่ได้กินอาหารดี ๆ ด้วยเช่นกัน ถูกสอบสวนตลอดเวลา ตำรวจยังสลับกันไปพักได้ แต่เขากลับต้องทนอยู่ในสภาพนี้ ไบหน้าซุบตอบ ริมฝีปากแห้งแตก สภาพย่ำแย่มาก

“โอ้ คุณตำรวจ ผมไม่รู้จริง ๆ ครับ...” ชายคนนั้นร้องไห้คร่ำครวญพูดจาเลอะเทอะ

ตำรวจที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามสบตากัน จากนั้นก็มีคนมาเคาะประตู “ถึงเวลากินข้าวแล้ว มากินข้าวมา มีหมูสับหนึ่งเป็่ง ไก่ข้าวเหนียว หมูเส้นผัดเปรี้ยวหวาน แล้วก็ข้าวสวย”

ตลอดหลายวันมานี้ พวกตำรวจไม่ได้ปล่อยให้เขาอดอยาก แต่ก็มีแค่โจ๊ก หมั่นโถว และกับข้าวเล็กน้อย ตอนนี้อาเจียนว่ามีเนื้อ ผู้ต้องสงสัย

ก็ตาเป็นประกาย กลืนน้ำลายดั่งเอือก ทั้งที่ยังไม่ได้เห็นอาหารด้วยซ้ำ

ตำรวจสองสามนายปิดสมุดบันทึกแล้วลุกขึ้น ผู้ชายคนนั้นถอนหายใจ
โล่งอก คิดว่าในที่สุดเขาก็จะได้หลับตาพักผ่อนบ้าง

ใครจะไปรู้ว่าประตูเหล็กกลับเปิดอีกครั้ง ตำรวจสอบสวนสองนาย
เดินมาพร้อมหนังสือสมุดบันทึกไว้ได้เช่น

เหตุการณ์แบบนี้ดำเนินไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ว่าจะเป็กลางวันหรือ
กลางคืน ไฟในห้องสอบสวนไม่เคยดับเลย

ผ่านเวลาเที่ยงคืนไปไม่นาน ประตูห้องสอบสวนก็เปิดอีกครั้ง ตำรวจ
สอบสวนนายหนึ่งรีบวิ่งมาพร้อมแฟ้มเอกสาร

‘ศูนย์บัญชาการ’

จ้าวจวินเพิ่งมองบันทึกที่ยื่นมาให้ มุมปากเผยรอยยิ้ม “ไป เตรียม
หมูสับหนึ่งแป้ง ไก่ข้าวเหนียว หมูเส้นผัดเปรี้ยวหวาน แล้วก็ข้าวสวยให้เขา
ชุดหนึ่งด้วย”

ผ่านไปไม่นาน เจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นผู้น้อยนายหนึ่งก็ถือกล่องข้าว
เดินเข้าไปในห้องสอบสวน

เฟิงเจี้ยนกั้วอดดูทานออกมาไม่ได้ “กลยุทธ์ของรองจ้าวนี้สุดยอด
จริง ๆ”

เมื่ออยู่ต่อหน้าอดีตผู้ใต้บังคับบัญชา จ้าวจวินเฟิงก็ผ่อนคลายไม่น้อย
เขาจับขาจากถ้วยแล้วยิ้ม

“ไม่หอรอก คนเราต่อให้แข็งแกร่งยังไงก็ต้องกินข้าว ยาเสพติดเสพ
ทุกวันไม่ได้ แต่ข้าวต้องกินทุกมื้อ”

พอพูดถึงยาเสพติด คิ้วของเขาก็ขมวดเข้าหากันด้วยความกังวลอีกครั้ง

“เอาแผนที่มา”

คนจำนวนหนึ่งช่วยกันกางแผนที่เมืองเจียงเจิงตรงหน้าจ้าวจวินเฟิง
พร้อมกับฉายแผนที่ขึ้นบนหน้าจอมอนิเตอร์ด้วย

จ้าวจวินเฟิงใช้ปากกาขีดบนแผนที่ “จุดนัดซื้อขายที่ผู้ค้ายาเสพติด
ให้การไว้คือบริเวณใกล้เคียงช่องเดินเรือที่สามของสะพานวังไต้ ตอนนั้น
เรือบรรทุกสินค้าที่บรรทุกยาเสพติดจะล่องออกจากที่นี่และซื้อขายกับผู้ซื้อ

จากนั้นก็ถูกนำเข้ามาในประเทศเราผ่านท่าเรือใกล้เคียง”

เฟิงเจี้ยนกั้วขมวดคิ้ว ยังไม่ทันได้พูดอะไรก็มีคนที่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้เอ่ยขึ้น

“ระดับความลึกของน้ำใต้สะพานวังไห่อยู่ที่ห้าสิบเมตร รองรับเรือที่มีขนาดตระวางได้ถึงหนึ่งหมื่นตัน ตั้งแต่เปิดไ้ใช้งานมา มีการขนส่งสินค้าไปมาเป็นจำนวนมาก มีเรือสัญจรไม่ขาดสาย เป็นหนึ่งในน่านน้ำทองคำของประเทศเรา เกรงว่าคงตรวจสอบไม่ง่าย”

ปัญหาที่เขาเอ่ยมีหรือที่จ้าวจวินเฟิงจะไม่คิดไว้แล้ว เขาเงยหน้าขึ้นช้า ๆ มองไปที่เฟิงเจี้ยนกั้วซึ่งดูใจลอยเล็กน้อย

“เหล่าเฟิง นายคิดว่าไง”

ข้อมูลที่ได้มาจากหลินเยียนคือท่าเรืออุตสาหกรรมจงจิ่ง แต่สถานที่ที่ทางจ้าวจวินเฟิงสอบถามคำถามได้คือช่องเดินเรือใต้สะพานวังไห่

ข้อมูลไหนเป็นจริงหรือเท็จ ตอนนี้อย่อมยืนยันไม่ได้

เฟิงเจี้ยนกั้วแส้งทำเป็นสะดุ้งตื่น ยกมือปิดปากพลางหวอด

“อา...ผมกลับคิดว่ามันก็มีเหตุผลอยู่นะครับ พวกคุณลองดูนี่...” เขาใช้นิ้วชี้ตบหน้าจ่อ วงกลมสถานที่ไว้สองสามแห่ง

“ถึงน่านน้ำใต้สะพานวังไห่จะเป็นหนึ่งในเส้นทางเดินเรือที่พลุกพล่านที่สุดในทะเลตะวันตก แต่แค่แล่นเรือผ่านเส้นทางนี้ไปทางตะวันออก แล้วอ้อมเกาะเทียมแห่งหนึ่งไป...”

เฟิงเจี้ยนกั้วใช้นิ้วเคาะบนแผนที่แรง ๆ

“แล่นเรือไปอีก 212 ไมล์ทะเล ก็จะได้ถึงทะเลหลวงแล้ว”

ในทะเล ระยะทางเท่านี้ไม่ถือว่าไกลมาก หากเรือบรรทุกสินค้าทั่วไปแล่นด้วยความเร็วสิบสองนอตต่อชั่วโมง ใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงก็จะออกจากร่านน้ำจีนได้ ถึงตอนนั้นพวกเขาย่อมทำอะไรผู้ค้ายาเสพติดเหล่านี้ไม่ได้ ทำได้เพียงร้องขอให้ตำรวจสากลร่วมมือในการปฏิบัติงาน ซึ่งต้องผ่านขั้นตอนระเบียบราชการที่ยุ่งยากซับซ้อน แบบนั้นผู้ค้ายาเสพติดคงหนีหายไปหมดแล้ว ดังนั้นจึงต้องไม่ปล่อยให้ถึงเวลานั้นเด็ดขาด

คิ้วของจ้าวจวินเฟิงขมวดแน่น หลังจากนั้นไม่นาน บนใบหน้าที่มี

วีรร้อยก็เผยความน่าเกรงขามออกมา เขาตบโต๊ะอย่างแรงจนถ้วยชากระเด็นขึ้นเล็กน้อย

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ห้ามปล่อยผู้ค้ายาเสพติดหนีออกทะเลหลวงเด็ดขาด! ถ้ายทอดคำสั่งของฉันไปว่าให้เริ่มปฏิบัติการทันทีตั้งแต่วันนี้ไป! ในเมื่อพวกเขาจะซื้อขายกันกลางทะเล งั้นก็ต้องมีการขนถ่ายสินค้าที่ท่าเรือแน่นอน ตรวจสอบท่าเรือและบริษัทเรือเดินสมุทรทั้งหมด แม้แต่เรือประมงเล็ก ๆ ก็ห้ามปล่อยผ่าน!”

“ครับ!” หูเขินจึงทำความเคารพ เตรียมหันหลังออกไปจัดกำลังพล แต่กลับถูกเรียกไว้อีกครั้ง

จ้าวจวินเฟิงมองไปที่เฟิงเจี้ยนกั๋ว

“ในเขตเมืองเจียงเฉิง คนของทมิฬสืบสวนอาชญากรรมคุ้นเคยมากกว่าให้พวกเขาไปเถอะ”

เขาพูดถึงขั้นนั้นแล้ว เฟิงเจี้ยนกั๋วย่อมไม่มีข้อโต้แย้งใด เซอร์รู่ยและคนจากหน่วยปราบปรามยาเสพติดเมืองเจียงเฉิงรับคำสั่งแล้วออกไป

ห้องบัญชาการกลับมาวุ่นวายอีกครั้ง

จ้าวจวินเฟิงนั่งอยู่ตรงหน้าจอมอนิเตอร์ ไม่ขยับไปไหน เขาเหลือบมองชายเสื้อของเฟิงเจี้ยนกั๋วโดยไม่ตั้งใจ ก่อนจะแสรังพูดผ่าน ๆ

“นายออกไปข้างนอกเมื่อไหร่”

ไม่กี่ชั่วโมงก่อน เฟิงเจี้ยนกั๋วแอบไปหาซ่งอวิ๋ทาง ซ่างนอกฝนตก เขาไม่มีเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้า

ตรงชายเสื้อเปียกเล็กน้อย เป็นรอยหยดน้ำที่ไหลลงมาจากร่ม แสดงว่าสถานที่ที่เขาไปอยู่ห่างจากสำนักสันติบาลพอสมควร

เฟิงเจี้ยนกั๋วตั้งกระดาศษิซชูออกมาเซ็ดโดยไม่ให้เกิดสิ่งใด “โธ่! ก็ยังอุตส่าห์เห็นนะครับ เต็มหลังจากนี้จะไม่ได้กลับบ้านอีกหลายวัน หลานสาวผมติดผมแจ เลยต้องกลับไปไอ้ชะหน้อย ดูลิครับ น้ำลายเลอะไปหมดเลย”

ชายสูงวัยยกถ้วยชาขึ้นจิบ ในส่วนลึกของดวงตาเผยให้เห็นรอยยิ้มพร้อมแฝงไว้ด้วยความเสียใจเล็กน้อย

“เอาไว้คดีเสร็จเรียบริร้อยก็กลับไปใช้เวลาอยู่กับหลานให้เต็มที่เถอะ”

“ก็จริงครับ ลูก ๆ ออกไปทำงานข้างนอกกันหมด ที่บ้านมีแค่เมีย อยู่เป็นเพื่อนหลานสาว เห็นแล้วก็สงสาร”

“เออ ใช่” เขาคลายนี้ก็ขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ “ได้ข่าวว่าชงอวีทาง บาดเจ็บอีกแล้วหรือ”

“ก็แค่เรื่องทะเลาะวิวาทตามท้องถนนครับ โดนมีตกรีดไปที่หนึ่ง ตอนนั้นคนร้ายถูกขังแล้ว”

ฝั่งเจี้ยนกั๋วอธิบาย สุดท้ายก็กล่าวเสริมไปอีกประโยคว่า

“ตอนนี้ชงอวีทางรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลกลาง ท่านจะไปเยี่ยมหน่อย ไหมครับ”

จ้าวจวินเฟิงเบือนหน้าหนี

“ไม่ต้องหรอก ช่วงเวลาสำคัญแบบนี้ฉันจะออกจากสำนักสันติบาล ไม่ได้ อีกอย่างถ้าจะเยี่ยม ก็ควรเป็นเธอมาเยี่ยมฉันสิ!”

เขาพูดประโยคสุดท้ายพร้อมแสดงอาการกระพืดกระพืดเล็กน้อย

ฝั่งเจี้ยนกั๋วหัวเราะ รอยย่นบนใบหน้าเบียดมากองรวมกัน ดูเหมือน สุขขใจจอกที่เจ้าเล่ห์และประจบสอพลอ

“ใช่ครับ ๆ ท่านพูดถูก”

แม้ไม่ต้องออกไปต่อสู้อันตรายในแนวหน้า แต่งานในห้องแล็บก็มีมากมายจนทำ ไม่หมด

ขณะที่ฟางซินกำลังก้มหน้าก้มตาทำงานอยู่หน้าโต๊ะปฏิบัติการ จู่ ๆ ก็มีคนมาเคาะกระจกตรงหน้าเธอ

ตัวนหญิงขยับปากว่า ‘เจอกันบนดาดฟ้า’

ฟางซินถอยถอยด้วยความรำคาญ ครั้นจะสนใจเขา

ตัวนหญิงกลับประสานมือ ทำท่าขอร้องวิงวอน ‘ขอร้องละ’

ฟางซินจนปัญญา จึงจذبปลายนิ้วโป้งกับนิ้วชี้เป็นสัญลักษณ์ ‘OK’ ตอบกลับไป

ครู่ต่อมา ตอนเธอเปลี่ยนเสื้อผ้าและเดินขึ้นไปบนดาดฟ้า ฝนก็ซาแล้ว ไฟฉุกเฉินของรถตำรวจในลานจอดรถข้างล่างกะพริบไม่หยุด มีตำรวจติดอาวุธ

กระโดดขึ้นรถเป็นระยะ

สงครามกำลังจะเริ่มแล้ว

ตัวนึ่งไม่ได้กางร่ม เขาสวมเสื้อสเวตเตอร์หลวม ๆ รอเธออยู่ ก่อนหน้านี้เขาไว้ผมยาว หน้าม้ายาวจนลงมาปิดลูกตา ดูเหมือนพวกโอตาคุที่คลั่งไคล้อนิเมะ แต่ตอนนี้เขากลับตัดผมสั้นเกรียนจนผมที่เพิ่งขึ้นใหม่เป็นตอสีเขียวอ่อนเหมือนตอหวดเคราที่คาง นี่กลับทำให้ดูมีเสน่ห์แบบผู้ชายขึ้นหลายส่วน

ฟางชินแอบประหลาดใจกับการเปลี่ยนแปลงเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้ และมีความรู้สึกเขินอายที่อธิบายไม่ถูกด้วย

“นาย...เรียกฉันว่ามีอะไร”

แถมจุดนัดพบยังเป็นสถานที่ที่ไม่มีคนอื่นอีก

ตัวนึ่งเกาศีรษะที่เพิ่งตัดผมมา จึงรู้สึกคันมือเล็กน้อย

“เมื่อวานเพิ่งตัดผมมา ดูดีไหม”

ฟางชินกระแอมเบา ๆ อย่างไม่มีเหตุผล สำลึกล้ำลายตัวเอง

“ก็...ก็ใช้ได้”

ตัวนึ่งก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว “ใช้ได้เหรอ แสดงว่าเธอชอบใช้ไหม”

“คะ...ใครชอบกันล่ะ ถึงทรงผมจะดูดี แต่ว่า...” ฟางชินถอยหลังพร้อมใบหน้าแดงก่ำ เท้าไปเหยียบถูกก้อนหินก้อนเล็ก ๆ เข้า พื้นเปียกฝนค่อนข้างลื่น ส่งผลให้เธอเสียการทรงตัวจนเกือบล้ม แต่กลับมีคนเข้ามาช่วยพยุงไว้

“ระวัง!”

ขณะที่อ้อมแขนแข็งแรงโอบรอบเอวเธอ กลืนอายความเป็นชายก็เขยมาปะทะใบหน้า สายตาประสานกัน หัวใจของทั้งคู่ต่างเต้นแรงขึ้นมา

ตัวนึ่งกลืนน้ำลาย มือซ้ายลูบร่องกำมะหยี่ในกระเป๋ายู่ตลอดฝ่ามือเต็มไปด้วยเหงื่อ คนที่ปกติพูดจาง่ายๆ ไหล่ไพลัดก็ไม่วู้อะไรแล้วเช่นกัน

สุดท้ายเป็นตัวนึ่งที่ได้สติก่อน เธอผลักเขาออกแล้วยืนขึ้นพร้อมกับใบหน้าแดงก่ำ

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ฉันกลับไปก่อนนะ”

“เดี๋ยว...” ตัวฉินรีบก้าวตามไปสองก้าว เสียงไซเรนจากรถตำรวจที่อยู่ข้างล่างปลันดังขึ้น เป็นเสียงสัญญาณแห่งการออกเดินทาง สถานการณ์เร่งด่วนไม่อาจรอได้

บนใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏความลึกลับเล็กน้อย

หัวใจที่เต้นระรัวของฟางซินค่อย ๆ สงบลง สีหน้าของเธอกลับมาเป็นปกติ ก่อนจะหันหลังเดินไป

“ฉันกลับไปก่อนละ น้องชาย ถ้าไม่มีอะไรก็อย่ามารบกวนพี่สาวทำงานล่ะ”

“เมื่อไหร่เธอจะเลิกมองฉันเป็นเด็กน้อยสักที”

ฟางซินหยุดฝีเท้า มองเขาด้วยสายตาแปลกใจ “แล้วจะให้มองเป็นอะไรล่ะ”

“เป็นผู้ชาย” ตัวฉินเงยคางขึ้นเล็กน้อย เขาเห็นรถตำรวจคันแรกแล่นออกจากประตูสำนักสันติบาลไปแล้ว โทรศัพท์ในกระเป๋าก็สั่นไม่หยุด

เขาไม่มีเวลาแล้ว ดังนั้นจึงทำได้เพียงก้มดูหน้าผากของเธออย่างรวดเร็วแล้วรีบวิ่งลงไปข้างล่าง ทิ้งไว้เพียงคำพูดหนึ่งประโยค และแผ่นหลังของชายหนุ่มกับศีรษะที่ตัดผมสั้นเกรียน

“เอาไว้ฉันกลับมา ฉันจะพิสูจน์ให้เธอเห็นว่าฉันไม่ใช่เด็กผู้ชายอีกต่อไป แต่เป็นผู้ชายเต็มตัว”

ฟางซินรู้สึกงุนงงกับคำพูดประหลาดของเขาประโยคนี้ ในใจรู้สึกว้าววมเล็กน้อย เธอยกมือแตะหน้าผากที่เพิ่งถูกจูบ รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปาก

ตามที่สำหรับเธอแล้ว บางทีอาจตั้งแต่ตอนที่เขาเริ่มยิงปืนใส่ฆาตกร ตัวฉินก็ไม่ใช้ ‘เด็กน้อย’ อีกต่อไป ไม่อย่างนั้นเธอจะรักษาระยะห่างกับเขาทำไม

ความมีชีวิตชีวาของคนหนุ่มสาวทำให้เธอหน้าแดง หัวใจเต้นแรง และเกิดความรู้สึกเฝ้าใฝ่ฝัน

ฟางซินเงยหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืนที่มีตมิด

หวังว่าฟ้าจะสว่างเร็ว ๆ และคนที่เธอรักจะปลอดภัยกันทุกคน

เวลาดีสี่

เป็นช่วงเวลาที่คนเร่างงนอนที่สุดของวัน

โรงพยาบาลกลางเมืองเจียงเจิง

บุคลากรทางการแพทย์ที่เข้าเวรตรงจุดคัดกรองต่างพับหลับไปบนโต๊ะรถเข็นคันหนึ่งถูกเข็นมาช้า ๆ พยาบาลประคองรถที่วางอยู่บนรถเข็นอย่างระมัดระวัง

หมอขี้ตาแล้วเงยหน้าขึ้น “นี่...”

“คนไข้เตียงสิบห้าถึงเวลาเปลี่ยนยาแล้วครับ”

เขาหยิบขวานขึ้นมาสวม เปิดสมุดประวัติคนไข้ไปสองสามหน้า พบว่าถึงเวลาเปลี่ยนยาแล้วจริง ๆ จึงโบกมือ

“โอเค ไปได้”

พยาบาลพยักหน้า เข็นรถเข็นยาไปยังห้องที่อยู่ด้านในสุดของโถงทางเดิน ล้วงบัตรผ่านที่ทำสำเนาไว้มาสแกน ประตูกระจกกันกระสุนกระดิ่งเปิดเบา ๆ

ไม่มีใครสังเกตเห็นรายละเอียดนี้เลย

ซึ่งอวิหางยังนอนให้น้ำเกลืออยู่บนเตียง เธอนอนตะแคง ลมหายใจสม่ำเสมอ

ชายคนนั้นเข็นรถเข็นยามาพังกำแพงไว้ ไม่ได้เปิดไฟ ก่อนจะหยิบมีดตัดแต่งไม้ที่ซ่อนอยู่ที่ใต้ถาดออกมา เดินย่องเข้าไปใกล้เตียง

ขอเพียงเขาตัดหลอดเลือดแดงใหญ่ที่คอของเธอได้ ต่อให้เป็นเทพเซียนก็ช่วยไม่ได้

ชายคนนั้นกลืนน้ำลาย เดินไปที่ข้างเตียง จากนั้นก็กระซอกผ้าห่มออกอย่างรวดเร็วเพื่อจะปาดคอ เขาแหงมิตลงไปอย่างแรงจนหน้าปลิวว่อน

ของปลอม! เป็นหุ่น!

เขาตกใจสุดขีด ยังไม่ทันได้สติกลับมา เกาตำสายหนึ่งก็พุ่งมาจากด้านบนตู้เสื้อผ้าที่อยู่ข้าง ๆ สะบัดเท้าถีบเขาจนกระเด็นไปตกบนเตียง แรงเตะ

ที่หนักหน่วงกระแทกใส่ศีรษะ ฟองน้ำลายกระเซ็นออกจากปาก มีดในมือ กำลังจะหล่นลงพื้นและส่งเสียงดัง

ซึ่งอวี๋ทางกดแขนของเขาไว้แน่น ความคุมตัวเขาไว้ ใช้สันเท้าเตะไปข้างบน มีดลอยขึ้นไป เธอรับไว้ด้วยมือขวา เดิมทีเธอสามารถปาดคอเขาได้อย่างง่ายดาย แต่เธอกลับใช้ด้ามมีดทาบขมับเขาอย่างแรงจนหมดสติ

ร่างของผู้ชายทรุดฮวบลงกับพื้น ซึ่งอวี๋ทางถอดเสื้อผ้าของเขามาสวมหยาบเชือกปอที่เตรียมไว้มัดตัวเขาอย่างแน่นหนาแล้วยกขึ้นไปบนเตียง ไม่ลืมหาสมุนไพรที่ข้อมือข้างหนึ่งแล้วลือกไว้กับราวจับ อีกทั้งยังยึดปลอกหมอนเข้าไปในปากเพื่อป้องกันไม่ให้เขาร้องโวยวาย จากนั้นก็รีบทำความสะอาดร่องรอยการต่อสู้บนพื้นง่าย ๆ แล้วโยนมีดหันแดงโมเสไน้ในรถเข็นยา ก่อนสวมหมวกพยาบาลเดินอาด ๆ ออกไปอย่างเบ็ดเตล็ด

เธอคาดการณ์ไว้แล้วว่าจะมีคนมาฆ่าเธอ และกำลังกังวลอยู่ว่าจะหาทางหนีออกมาได้อย่างไร เรียกได้ว่าเธอมาได้ทันเวลาพอดี

หลังเดินออกมาจากโถงทางเดินของห้องผู้ป่วยหนัก ซึ่งอวี๋ทางก็จอดรถเข็นยาไว้ด้านข้างแล้วเดินเข้าไปในห้องน้ำ

ไม่นานนัก ผู้หญิงในเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวทหาร สวมหมวกแก๊ปและหน้ากากสีดำก็เดินออกมา ก่อนจะหายไปใฝ่งซน

“เป็นยังไงบ้าง”

หญิงสาวคุกเข่าอยู่บนพื้น เลียผงสีขาवनกระดาศพอยล์ พยักหน้าไม่หยุด ผมเผ้ากระเซอะกระเซิงจนดูเหมือนสุนัขตัวหนึ่ง

หลินเก่อโบกมือ ลูกน้องตั้งกระดาศพอยล์ออกไป

จินเซี่ยรีบกระโจนเข้าไป “ไม่...อย่า...”

หลินเก่อประคองใบหน้าของเธอ “เด็กดี ช่วยฉันทำเรื่องหนึ่งให้สำเร็จ แล้วฉันจะให้อะไรที่ดีกว่านี้กับเธอ”

จินเซี่ยยังคงมีมึนง เธอมองเข็มฉีดยาที่วางเรียงเป็นระเบียบอยู่ข้าง ๆ พลังกลืนน้ำลาย

“ระ...เรื่องอะไร”

หลินเกอช่วยพยุงเธอขึ้น ตบหลังมือเธอเบา ๆ อย่างอ่อนโยน

“เรื่องวางยาครั้งที่แล้ว เธอทำได้ดีมาก ร่างกายของตาแก่แย่งลงทุกวัน การปล่อยให้ยี้ดเยื่อไปมีแต่จะทุกข์ทรมาน ลู๊ให้เข้าไปสู่สุดติเร็วขึ้นดีกว่า”

เขาเอ่ยซัด ๆ ทีละคำด้วยน้ำเสียงที่คล้ายกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พลังยึดของที่มีผงอยู่ด้านในในใสมือเธอ

“ไป ฉันจะรอฟังข่าวดีจากเธอ”

จินเซียตกใจกลัว ถดตัวถอยหลังราวกับกำลังถือนันเทร้ออื่น ๆ อยู่ “มะ...ไม่...ฉันไม่กล้า...นะ...นี่มันคืออะไร”

“อาร์เซนิกโตรออกไซด์ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า ‘สารหนู’ ” หลินเกอ ยิ้มอย่างมีเลศนัย จับมือเธอไว้ไม่ยอมปล่อยให้หลุดก่อนจะค่อย ๆ เดินต้อนเธอให้ถอยหลังไปเรื่อย ๆ

“เธอจะไม่ไปที่ไหนนะ แต่เรื่องที่เธอเสพยา เรื่องที่ระดมทุนผิดกฎหมาย เรื่องที่จัดปาร์ตี้เปลือยกับนักแสดงชายหลายคนในคฤหาสน์...ไม่ต้องรอนจนฟ้าสว่างหรอก ตอนนี้ฉันทำให้เรื่องพวกนี้แพร่สะพัดไปทั่วโซเซียลมีเดียได้แล้ว”

น้ำตาของจินเซียไหลอาบแก้ม ริมนิปากของเธอสั่นเทา เอ่ยสะอึกสะอื้น “กะ...แกมันไม่ใช่คน...แกมันสัตว์นรกในคราบมนุษย์!”

“เธอพูดถูก” หลินเกอจวบลงบนลำคอของเธอแล้ว

“เวลาอยู่ต่อหน้าสัตว์นรกก็ควรทำตัวดี ๆ หน่อย ไม่งั้นฉันก็ไม่รับรองหรอกนะว่าจะเกิดอะไรขึ้น คุณจิน”

เขาประคองใบหน้าเธอขึ้นอีกครั้ง เช็ดน้ำตาให้อย่างอ่อนโยน

“ฉันสัญญา หลังงานสำเร็จแล้ว ฉันจะแต่งงานกับเธอ เรื่องพวกนั้นถือเป็นอันจบกัน วิดีโอฉันก็จะทำลายทิ้ง และเธอก็จะมีของเล่นใหม่ ๆ ให้เล่นไปตลอดชีวิต

“ฉันจะให้สิ่งที่ดีที่สุดกับเธอ ไปเถอะ ตอนนี้ถึงเวลาที่เธอต้องตอบแทนฉันแล้ว”

คำพูดของหลินเกอร่าวกกับมีเวทมนตร์ รุ่ม่านตาสีดำของเขาตึ้งดูต

ให้เธอจมดิ่งลงไป

จินเซี่ยค่อย ๆ หยุดร้องให้ กำของผงไว้แน่น

คฤหาสน์ตระกูลหลิน

นอกจากพ่อบ้านหลินแล้ว ยังมีอีกคนหนึ่งที่สามารถเข้าออกที่นี่ได้
อย่างอิสระ

ฟ้ายังไม่สว่าง ยังเหลือเวลาอีกหนึ่งชั่วโมงกว่าพ่อบ้านหลินจะมาดูแล
หลินไยวหยวน

เขาเองก็เหมือนหลินเยี่ยนที่ไม่ชอบให้คนรับใช้พักอยู่ในบ้าน

ตั้งนั้นก่อนรุ่งสาง คฤหาสน์ตระกูลหลินจึงมีเพียงบอดีการ์ตจำนวนหนึ่ง
ที่ยืนอยู่หน้าประตู ภายในคฤหาสน์ที่กว้างใหญ่ไม่มีใครอยู่เลย

และบอดีการ์ตเหล่านั้นก็ได้ขีดขวางเธอ แคมยังเปิดประตูให้อย่าง
นอบน้อมด้วย

ทุกอย่างก้าวของหญิงสาวคล้ายกำลังเดินร่ำอยู่บนคมมีด โดยเฉพาะ
หลังจากขึ้นไปชั้นบน เธอก็เริ่มกลืนน้ำลายอย่างบ้าคลั่ง เหงื่อเย็นที่ไหลออก
มาจากฝ่ามือทำให้ของผงเปียกเล็กน้อย

คำพูดของหลินเก่อตั้งก้องอยู่ในหู

“เธอไม่ต้องทำอะไรมาก แค่ทยาจากของนี้ลงในแก้วน้ำของเขาก็พอ

“จะไม่มีใครสงสัยเธอ ไปเถอะ กล้า ๆ หน่อย เอาไว้เธอกลับมาแล้ว
เราจะแต่งงานกัน”

เสียง ‘แอ็ด’ ดังขึ้นแผ่วเบา จินเซี่ยค่อย ๆ ผลักประตูห้อง หลิน-
ไยวหยวนนอนราบอยู่บนเตียง สวมหน้ากากออกซิเจน ร่างกายผอมแห้ง
จนเหลือแต่กระดูก ใบหน้าซีดเซียว ดูเหมือนเหลือเวลาไม่เท่าไรแล้ว

เป็นเพราะความประหม่า เธอจึงกลืนน้ำลายไม่หยุด ค่อย ๆ ย่องไป
ข้างหน้าอย่างระมัดระวัง

ระยะทางเพียงไม่กี่ก้าว แต่เธอใช้เวลาเดินเป็นนาที

ไม่รู้ทำไม ทั้งที่เขานอนนิ่ง แต่จินเซี่ยกลับหวาดกลัว รวากับว่าเขา
เป็นสิงโตที่กำลังหลับไหลอย่างไรอย่างนั้น

แค่เธอขยับตัวเพียงนิดเดียว มันอาจปลุกเขาให้ตื่นขึ้นมาขย้ำคอเธอ
ขาดก็เป็นได้

เธอตกใจกับจินตนาการของตัวเองจนเหวี่ยงตัวล้มตัว ขอบตาแดงเรื่อ
ยังไม่ทันเดินไปถึงข้างเตียง คนที่นอนอยู่บนเตียงก็โผล่ออกมาอย่างรุนแรง

“แค็ก ๆ...”

จินเซี่ยตกใจจนล้มลงไปนั่งกับพื้น เมื่อเห็นว่าเขาโอบไม่หยุดแต่ไม่ได้
มีความเคลื่อนไหวอย่างอื่น เธอก็รีบลุกขึ้นแล้วพุ่งตัวไปหา

“นายท่าน นายท่านคะ...”

พุดจบ เธอก็ค่อย ๆ พยุงเขาขึ้น ลูบแผ่นหลังเขาเบา ๆ เพื่อช่วยให้
หายใจได้สะดวกขึ้น

หลินโย่วหยวนลื้มตาที่ขุ่นมัวขึ้นมองเธอ

“เธอเองหรือ”

พุดจบเขาก็หันหลังไปและเริ่มไออีกครั้ง

จินเซี่ยหยิบแก้วน้ำบนโต๊ะขึ้นมา เติมน้ำร้อนจากกระติกน้ำเพิ่มไป
เล็กน้อย ไม่รู้เป็นเพราะความกลัวหรืออะไร มือของเธอสั่นขณะยื่นแก้ว
ให้เขา

“นายท่าน ดื่มน้ำหน่อยค่ะ”

หลินโย่วหยวนจิบน้ำจากแก้วที่เธอถือให้ รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะ
หรีตามองเธอ

“เธอมาทำไม”

จินเซี่ยผินยิ้ม “ฉันมาเยี่ยมท่านค่ะ”

“เธอยังมีหน้ากลับมามีอีกหรือ!” หลินโย่วหยวนยกมือขึ้นตบหน้าเธอ
อย่างแรง

“นางหน้าด้าน! คิดว่าฉันไม่รู้เรื่องที่เธอไปทำตัวเหลวไหลข้างนอกหรือ!”

จินเซี่ยยกมือปิดหน้า ก้มหน้าลงอย่างรู้สึกผิด สีหน้าเต็มไปด้วยความ
น่าสงสาร แต่ในกันบังของดวงตากลับมีความอาฆาตแค้นสาเดว

การตบครั้งนี้ปลุกความทรงจำในอดีตของเธอ วันเวลาที่ต้องทนอยู่
ใต้ร่างของหลินโย่วหยวน ทนกับอารมณ์ที่แปรปรวนของเขา วันเวลาที่ต้อง

ลุ่มพิว้วย ๆ บนร่างกายเขาแล้วแส้รังทำเป็นฟุ้งพ้อใจ มันเป็นความรู้สึกที่น่าขยะแหยงอย่างยิ่งสำหรับเธอ

“ขอโทษค่ะ นายท่าน...” เธอร้องไห้คร่ำครวญ

ยังไม่ทันที่เธอจะพูดจบ บางทีอาจเป็นเพราะความโกรธจัด หลินโย่วหยวนจึงโออย่างรุนแรงอีกครั้ง กระโถนอยู่อีกด้านหนึ่งของเตียง เขาล้มตัวไปโอ จินเซี่ยจึงหยิบแก้วน้ำขึ้นมาอีก สะบัดชายแขนเสื้อเบา ๆ ผงสีขาวร่วงลงไปไหนนั่น ก่อนจะละลายหายไปอย่างรวดเร็ว

เธอนั่งคุกเข่าอยู่บนพื้น ทนกับกลิ่นเหม็นเน่าของสิ่งที่เขาอาเจียนออกมา ก่อนจะแส้รังแยมยิ้ม

“นายท่าน ค่อย ๆ ดื่มนะคะ เดี่ยวฉันจะไปตามหอมมาให้”

บทที่

ศึกตัดสิน (2)

เกรงว่าคงไม่ได้เรียกหมอหรอก แต่เรียกคนที่จะมาผ่าเขามากกว่า

จินเซียยังอ่อนหัดเกินไป หลินโย่วหยวนผ่านเรื่องราวต่าง ๆ มากมายในชีวิต แม้ตอนนี้ป่วยหนักจนร่างกายทรุดโทรม แต่ก็ไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถในการวิเคราะห์ของเขาแม้แต่น้อย เธอคิดว่าการกระทำเล็ก ๆ น้อย ๆ ของตัวเองแนบเนียนแล้ว แต่ที่จริงความตึงเครียดของเธอล้วนอยู่ในสายตาเขาทั้งหมด

หลินโย่วหยวนหันตัวกลับมา ฟิงหัวเตียงพลางหลบหายใจ หรีต้ามองเธอที่กำลังยื่นแก้วน้ำมาจ่อริมฝีปาก

มือของเธอสั่นเล็กน้อย ผิวหน้าในแก้วกระเพื่อมเป็นระลอกคลื่น

น้ำแก้วนี้มีปัญหา

จินเซียเห็นว่าเขาไม่ยอมดื่มสักที จึงฝืนยืมแล้วกล่าว “นายท่านคะ รีบดื่มเถอะค่ะ ท่านไอตลอดแบบนี้ ดื่มแล้วจะได้ชุ่มคออะคะ”

ขณะพูด เธอก็ขยับเข้ามาหนึ่งข้างเตียงแล้วยื่นขอบแก้วแตะริมฝีปากแห่งแตกของเขาเบา ๆ

ใบหน้าของเธอนั้นช่างงดงาม แต่กลับทำให้เขาขยะเขยงอย่างยิ่ง

ความเย็นเยียบค่อย ๆ คืบคลานเข้ามาในใจของหลินโย่วหยวน ใบหน้า

ยังคงไม่แสดงอารมณ์ใด ๆ เขาสูดลมหายใจแล้วเอ่ย

“ฉันจะดื่มเอง”

พูดจบมือแห่งเดียวก็คว้าแก้วน้ำมาอย่างสิ้นเทา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย

เพื่อให้ยาออกฤทธิ์เร็ว จินเซียจึงไม่ได้รินน้ำเยอะมาก ตอนนั้นเธอจึงความเคลื่อนไหวของเขาด้วยความประหม่า ฝ่ามือเต็มไปด้วยเหงื่อเย็นเยียบ ต่อมลิ ต่อมเร็ว ๆ เข้า ต่อมเข้าไปซะ ต่อมแล้วฉันจะได้หลุดพ้นสักที ตอนที่เห็นว่าเขาเงยหน้าขึ้นและริมฝีปากกำลังจะแตะผิวน้ำ หลินโย่วหวนกลับชะงักไป มุมปากเผยรอยยิ้มเย้ยหยัน

“น้ำแก้วนี้คงมีบางอย่างผสมอยู่สินะ”

เล็บของจินเซียจิกเข้าไปในฝ่ามืออย่างแรง ผินยิ้มพลางกล่าว

“จะเป็นไปได้ยังไงล่ะคะ น้ำที่รินต่อหน้าท่านเลยนะ ต่อให้เซียเซียใจกล้าแค่ไหน ก็ไม่กล้าทำร้ายท่านหรอกค่ะ”

หลินโย่วหวนยื่นแก้วน้ำให้ “งั้นเธอดื่มก่อนสักอีกสิ”

แววตาของจินเซียเปลี่ยนไปทันที คิดในใจว่าแยะแล้ว เขาคงสงสัยเข้าแล้ว อย่างนั้นก็ต้อง...

“ได้ค่ะ” เธอตอบกลับด้วยรอยยิ้มหวาน ยื่นมือเรียวยเล็กไปจะรับแก้วน้ำจากมือเขา ทั้งสองอยู่ใกล้กันมาก

หลินโย่วหวนสวมชุดคนใช้บางเบา ร่างกายซูบผอมจนเห็นกระดูก คอเสื้อเปิดเล็กน้อย เผยให้เห็นหน้าอกครึ่งหนึ่ง

หลินเกอเคยบอกว่า ถ้าเขาจับได้ก็ให้รับลงมือตอนยังไม่ทันระวังขอเพียงแทงมีดใส่หน้าอก ด้วยสภาพร่างกายของเขาตอนนี้ ย่อมไม่มีทางซัดขึ้นได้ และจะต้องตายแน่นอน

เมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้แล้ว ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องตาย จินเซียจึงสูดหายใจเข้าลึก ๆ ตัดสินใจเสี่ยง

มือซ้ายของเธอรับแก้วน้ำมาอย่างมั่นคง ขณะเดียวกัน มือขวาก็ฉวยโอกาสตอนเขาไม่ทันระวัง คว้ามีดพกผลไม้จากในกระเป่าออกมาอย่างรวดเร็ว และแทงใส่หัวใจของเขา

เหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

เวทาทาของหลินโย่วหยวนสาดประกายเย็นเยียบ คล้ายคาดไม่ถึงว่า จินเซียะจะกล้าทำแบบนี้ เพียงเสี้ยววินาที ปลายมีดก็มาอยู่ตรงหน้าแล้ว ผิวกายพลันรู้สึกเจ็บแปลบ

“ตายซะ!” จินเซียะกัดฟัน เธอพยายามออกแรงดันมีดไปข้างหน้า อีกนิด แต่กลับรู้สึกวุ่นวายกับถูกทับด้วยภูเขา ไม่สามารถยกขึ้นได้ เธอหันไปมองด้วยความตกตะลึง พ่อบ้านหลินยืนอยู่ด้านหลังด้วย สีหน้าเรียบเฉย มือที่แข็งแกร่งราวกับกรงเล็บเหยี่ยวจับไหล่เธอไว้นั่น

เธอคิดมาตลอดว่าพ่อบ้านหลินเป็นแค่คนรับใช้ธรรมดาที่ดูอ่อนแอ เหมือนบัณฑิต มีหน้าที่แค่จัดการเรื่องจิปาเถะในชีวิตประจำวันของหลินโย่วหยวน ใครจะไปรู้ว่าภายใต้หน้ากากที่เขากดลงมา แขนข้างหนึ่งของเธอ จะส่งเสียงกรือบ กระตุกแทบจะถูกบีบจนหัก

จินเซียะกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด มีดปอกผลไม้หล่นลงบนผ้าปูที่นอน สีขาว

หลินโย่วหยวนโอบเอมาๆ ชุดคนใช้ยังคงหลุดลุ่ย เขาเงยหน้ามองเธอ

“ใครส่งเธอมา”

“พูด!” พ่อบ้านหลินออกแรงเพิ่มเล็กน้อย กดเธอลงบนเตียง ความเจ็บปวดทำให้น้ำตาของเธอไหลอาบหน้า ส่งเสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง

“ไม่มีใครส่งฉันมา! หลินโย่วหยวน ฉันแค่อยากให้แกตาย! ซะ...ช่วยด้วย!”

เสียงหวีดร้องแหลมสูงของหญิงสาวทะลุผ่านห้อง ดังไปทั่วทั้งโถงทางเดิน ทั้งสองคนไม่ได้หยุดความพยายามครั้งสุดท้ายของเธอ เพราะพวกเขาเชื่อว่าไม่จำเป็นอีกต่อไป

ไม่มีใครมาช่วย ไม่มีใครช่วยเธอได้อีกแล้ว

จินเซียะตกตะลึง น้ำตาไหลนองหน้า “หะ...ทำไมถึงเป็นแบบนี้”

“เมื่ออยู่ในกระดานหมาก ทุกคนก็เป็นแค่เบี้ยที่ถูกทิ้ง” หลินโย่วหยวนถอนหายใจ เอาผ้าเช็ดหน้าปิดปากไอ่อีกสองสามครั้ง

“พูดมา ทำไมถึงมาฆ่าฉัน” สีหน้าของเขาแสดงความสงสารเล็กน้อย

ขณะถาม

“ไม่ว่าจะตั้งแต่ตอนที่เธอเข้ามาในห้อง หรือตอนรินน้ำ ฉันก็ให้โอกาสเธอแล้ว แต่เธอไม่ยอมคว่ำมันไว้เอง ถ้าเธอเดินจากไปเงียบๆ ฉันจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะอย่างน้อยเราก็คเคยเป็นผัวเมียกัน”

หลินไย่วหยวนโน้มตัวไปข้างหน้า เซยคางของเธอขึ้นแล้วพิจารณาใบหน้าอย่างละเอียด

“คนเราไม่ควรโลภมาก ตอนไม่มีเงินก็อยากได้เงิน พอมีเงินก็อยากได้ความรัก พอมีความรักก็อยากได้ลูก...จินเซี่ยเอ๋อ” เขาทอดถอนใจ “เธอเป็นผู้หญิงสวย น่าเสียดายที่ไม่ฉลาดพอ”

พูดจบเขาก็ปล่อยคางของเธอทันที ไม่เปิดโอกาสให้เธอพูดโต้แย้งอะไร หลินไย่วหยวนหลับตาลง

พ่อบ้านหลินพลันเข้าใจ เขายกแก้วที่น้ำยังเหลืออยู่ครึ่งหนึ่งบนโต๊ะขึ้นมา บีบขารรไกรของเธอแน่น เปิดปากออกแล้วกรอกน้ำเข้าไป

“ไม่...อย่า...” น้ำถูกกรอกเข้าไปในจมูกและปาก จินเซี่ยดี๊นรนน้ำตาและน้ำมูกไหลเป็นอเนกเต็มใบหน้า

ไม่นานหลังจากนั้นเธอก็หยุดนิ่ง ร่างกายอ่อนยวบอยู่ในมือของเขามีเลือดไหลออกจากทวารทั้งเจ็ด

พ่อบ้านหลินโยนร่างของเธอลงบนพื้น หลินไย่วหยวนเป็นคนรักความสะอาด พ่อบ้านหลินจึงล้างผ้าเช็ดหน้าจากในกระเป๋ามาเช็ดมือ เช็ดคราบน้ำบนเสื้อสูทจนสะอาด จากนั้นจึงพุงหลินไย่วหยวนขึ้น

“นายท่าน ทุกอย่างพร้อมแล้ว เราออกเดินทางกันเถอะครับ”

“อืม” หลินไย่วหยวนตอบเบาๆ พลังจับข้อมือของพ่อบ้านหลินแล้วลงจากเตียง พ่อบ้านหลินจัดชุดของเขาให้เรียบร้อย โกงหนวดให้ด้วยทำให้เขาดูสะอาดและสดใสขึ้นมาก

พ่อบ้านหลินถอนหายใจ “นายท่านยังร้ายกาจเหมือนสมัยหนุ่มๆ เลยนะครับ”

หลินไย่วหยวนนั่งอยู่บนรถเข็น มองตัวเองในกระจก ใบหน้าเต็มไปด้วยร่องรอยที่กาลเวลาทิ้งไว้ เขายิ้มอย่างขมขื่นพลางเอ่ย “ก็แก่แล้วนั่นแหละ

คงอยู่ไม่ถึงฤดูหนาวนี้”

พ่อบ้านตกใจ “นายท่าน...”

หลินไยว्हยวนเซ็นรถเซ็นไปที่ลั่นชั๊กข้างเตียงแล้วหยิบปืนพกออกมา ก่อนจะลูบไล้มัน

แม้ว่าปืนรุ่นนี้จะล้าสมัยไปแล้ว แต่เขายังรักมันมาก และมักหยิบออกมาเล่นเป็นประจำ ตัวปืนสีดำสนิทเป็นมันวาวจนสะท้อนภาพคนได้

เสียงแก๊รดังขึ้น กระสุนยังคงบรรจุขึ้นรังเพลิงได้

หลินไยว्हยวนใส่ซองกระสุนเข้าไปในปืนพก นำปืนใส่กระเป่าเสื้อ ความเคลื่อนไหวทั้งหมดดูเป็นมืออาชีพและรวดเร็ว ใบหน้าของเขาเปล่งประกายขึ้นมาเล็กน้อย ความอ่อนแอจากอาการป่วยดูลดน้อยลงไป

“ออกเดินทาง!”

พ่อบ้านหลินรู้ดีว่าไม่ใช่เพราะอาการป่วยของเขาดีขึ้นจริง ๆ หากแต่เป็นพลังชีวิตเหือกสุดท้าย

ตอนได้ยินว่าสถานที่ชื่อชายคือท่าเรืออุตสาหกรรมจงจิง ความจริงแล้ว หลินเยียนยังลังเลอยู่บ้าง

เธอยืนยันไม่ได้ว่าขานี้จริงหรือเท็จ หากเท็จ ผู้ค้ายาเสพติดอาจชุ่มใจมตี ซึ่งจะทำให้คนจำนวนมากตกอยู่ในอันตราย

หากเป็นเรื่องจริง ก็จะกำจัดกลุ่มอาชญากรรมข้ามชาติขนาดใหญ่ได้ในคราวเดียว และยังช่วยชีวิตผู้คนรวมถึงครอบครัวที่ต้องแตกสลายนับไม่ถ้วนได้

ขานตั้งไม่ได้ปล่อยให้เธอลังเลนานนัก เขาเรียกทุกคนมารวมกัน

บรรดาหัวหน้ากลุ่มเล็ก ๆ หลายคนต่างหยิบของใช้ส่วนตัวออกมารวมถึงโทรศัพท์มือถือและอุปกรณ์สื่อสารอื่น ๆ ด้วย

“นี่หมายความว่ายังไง” หลินเยียนมองอย่างเยินชา

ขานตั้งยังนั่งอยู่บนเก้าอี้หวาย ใช้นิ้วเคาะหัวเข่าตามจังหวะเพลงจิวที่เปิดจากวิทยุข้าง ๆ

“เจ้หงออย่าถือสาเลย เพื่อความปลอดภัยของทุกคน เลยต้องเก็บ

โทรทัศน์มือถือและของใช้ส่วนตัวทั้งหมดไว้”

เสื้อหีบถุงผ้าชิ้นมาถือไว้ตรงหน้าเธอ

หลินเยียนยิ้มเยาะ แล้วโยนโทรทัศน์มือถือของตัวเองลงในถุง

เสื้อพยักหน้า “นาฬิกาข้อมือด้วย”

“ແ່ງ...” หลินเยียนกำลังจะโมโห แต่ท่านตั้งขัดจิ้งหะเธอไว้

“ในเวลาสำคัญแบบนี้ เพื่อให้พวกเราหนีออกไปได้อย่างปลอดภัย
จึงขอยาทำตัวเป็นเด็กจะดีกว่า”

ในเมื่อเขาพูดแบบนี้แล้ว หลินเยียนจึงทำได้เพียงอดกลั้นความโกรธ
แล้วถอดนาฬิกาข้อมือโยนใส่ถุง

จากนั้นห้องของหัวหน้ากลุ่มเล็ก ๆ หลายคนต่างถูกค้นจนทั่ว ของ
ในกระเป๋าถูกนำออกมาด้วย

เสื้อตรวจสอบของที่ละชิ้นแล้วจึงคืนให้เธอ

รอยยิ้มมุมปากของหลินเยียนเย็นชาเล็กน้อย “ก๊ิบติดผมของฉินอันนี้
ถ้าลับให้คมก็ฆ่าคนได้เหมือนกัน จะก๊ิบไปด้วยไหม”

“เจ้หงล้อเล่นน่า” ท่านตั้งใช้ไม้เท้าพยางค์ตัวลุกขึ้นยืน “นี่ก็เพื่อความ
ปลอดภัยของทุกคน เสื้อ”

ภายใต้การสั่งการของท่านตั้ง เสื้อเปิดผ้าปูโต๊ะออก เผยให้เห็น
วิทยุสื่อสารไร้สายชุดใหม่วางเรียงรายอยู่ข้างใต้

ลิวลือสองสามคนหัวล้นหนักอึ้งเข้ามาวางไว้บนพื้น

“ไอ้ของที่ใช้ฆ่าคนนะเรามีอยู่เยอะแยะ กลัวแต่ว่าเจ้หงจะใช้ไม่เป็น”

อาวุธสงคราม!

หลินเยียนเบิกตากว้าง ทำเป็นเหลือบมองอย่างไม่ตั้งใจ ล้วนเป็น
อาวุธรุ่นใหม่ล่าสุดของกองทัพต่างชาติ กลุ่มคนพวกนี้ช่างมีอิทธิพลกว้างขวาง
จริง ๆ

แม้ภายในใจจะโกรธเกรี้ยว แต่สีหน้าของเธอกลับดูนิ่งเฉย

“อ๊อ เรื่องการฆ่าฟันนะเป็นเรื่องของผู้ชาย เต๋ยวฉินตามท่านตั้ง
ไปคอยรินน้ำรินชาติดีกว่าค่ะ”

แม้โทรทัศน์มือถือจะไม่มีแล้ว อุปกรณ์สื่อสารบนตัวก็ถูกยึดหมด

แล้ว ทำให้ส่งข่าวสารออกไปไม่ได้อีก แต่ไม่เป็นไร ขอเพียงยังติดตามท่านตั้ง
อย่างใกล้ชิด เธอย่อมหาโอกาสสังหารเขาได้แน่

อย่างไรสถานที่ที่ท่านตั้งอยู่ ต้องเป็นศูนย์กลางการซื้อขายแน่นอน
หลินเยียนแอบคิดในใจ แต่ไม่รู้ว่าเขาจะยอมให้เธอตามไปด้วย
หรือเปล่า

ขณะที่เธอกำลังคิดอยู่นั้น ท่านตั้งก็พูดขึ้น
“งั้นก็เอาตามนี้แล้วกัน เจ้หิงตามฉันไป ทุกคนไปเก็บของ อีกครึ่ง
ชั่วโมงเราจะไปรับของที่ท่าเรืออุตสาหกรรมจงจิ่ง”

“ตำรวจ มาสืบคดี หลีกทางหน่อย ในนี้มีอะไร”

ที่ทำเรือขนส่งสินค้า เซอร์รุษพาคนไปล้อมตู้คอนเทนเนอร์ไว้ ไม่รอ
ให้อีกฝ่ายตอบ ลูกน้องของเขาก็เริ่มลงมือ

เสียงเครื่องดัดขึ้น ตู้คอนเทนเนอร์ที่ปิดสนิทถูกงัดเปิด

“เฮ้ย! จะทำอะไร อย่ามายุ่งกับของของพวกเรานะ!”

คนงานสองสามคนพยายามเข้ามาขวาง แต่ก็ถูกผลักออกไป

“ทำไมต้องลงไม้ลงมือด้วย เป็นตำรวจแล้วนี่จะทำอะไรก็ได้รีง!”

เมื่อได้ยินเสียงโวยวาย หัวหน้าคนงานที่รับผิดชอบการบังคับเครื่อง
เพื่อยกตู้คอนเทนเนอร์ขึ้นเรือสินค้าก็รีบวิ่งมาพลาถส่งยิ้มให้

“คุณตำรวจครับ พวกเราขนถ่านหิน ถ้าไม่เชื่อคุณนี่สิครับ เอกสาร
อนุมัตินี่ออกมาตั้งแต่เดือนที่แล้ว”

หัวหน้าคนงานพูดพร้อมหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
ทำงาน ทำท่าค้ำบอย่างถ่อมตัว

เซอร์รุษหรีตามอง ใช้ไฟฉายส่องดูครู่หนึ่ง จากนั้นลูกน้องก็เข้ามา
รายงาน

“รายงาน ไม่พบสิ่งต้องสงสัยครับ”

เขายื่นกระดาษคืนให้ “ไป ไปที่ต่อไป”

ด้านของหน่วยปราบปรามยาเสพติด การตรวจค้นในพื้นที่ก็ดำเนินไป
อย่างรวดเร็วและเข้มงวดเช่นกัน